

Karin Slaughter

FRÂNTURI
DIN EA

Traducere din limba engleză de

ALINA BĂLTĂC

1

— ANDREA! A STRIGAT-O MAMA, APOI, CA O CONCE-
sie față de o cerere făcută de aproximativ o mie de ori, a
mai îndulcit-o puțin: Andy...

— Mamă...

— Lasă-mă să vorbesc, draga mea! Laura a făcut o scur-
tă pauză, apoi a continuat: Te rog!

Andy a încuviințat cu o mișcare din cap, pregătindu-se
pentru previzibila cicăleală. Oficial, de azi avea treizeci
și unu de ani, iar viața ei bătea pasul pe loc. Trebuia să
înceapă să ia decizii mai degrabă decât să lase viața să
hotărască în locul ei.

— E vina mea! a zis Laura.

Andy a simțit cum buzele ei crăpate se cască a uimire.

— Ce anume este vina ta?

— Faptul că ești aici. Prinsă aici.

Andy și-a întins brațele în lături, făcând un semn larg
către restaurantul în care se aflau.

— Aici, la Rise-n-Dine?

Ochii mamei s-au îndreptat de la creștetul capului lui
Andy către mâinile acesteia, care au fluturat neliniști-
te înapoi, la masă. Păr șaten murdar, prins într-o coadă

de cal neglijentă. Cercuri întunecate sub ochii oboșiți. Unghii roase până în carne. Oase ale încheieturilor ieșite în afară, asemenea unor promontorii. Piele, în mod normal palidă, care căpătase culoarea lichidului seminal.

În lunga ei listă de defecte, felul în care se prezenta uniforma de lucru nici măcar nu figura. Costumul bleumarin atârna pe Andy ca un sac de hârtie. Ecusonul argintiu, cusut pe buzunarul de la piept, era rigid și reprezenta palmierii Belle Isle, mărginiți de cuvintele DISPECERATUL POLIȚIEI. Semăna și nu prea cu ecusonul unui polițist. Ca și cum ar fi fost cel adevărat, dar nu chiar. Cinci nopți pe săptămână, Andy stătea într-o cameră întunecoasă și umedă, alături de alte patru femei, și răspundea la apelurile 911, verificând plăcuțe de înmatriculare și permise de conducere din baza de date și atribuind numere de ordine cazurilor. Apoi, pe la șase dimineața, se întorcea în casa mamei sale, unde își petrecea dormind cea mai parte a timpului când ar fi trebuit să fie trează.

— Nu ar fi trebuit niciodată să te las să te întorci aici.

Andy a închis gura și a plecat ochii, ațintindu-i asupra ultimelor fărâmițe de ouă din farfurie.

— Fetița mea dulce!

Laura a întins mâna peste masă, așteptând ca fiica ei să ridice privirea.

— Te-am îndepărtat de viață. Mi-a fost frică și am fost egoistă.

În ochii mamei și-au făcut loc lacrimi.

— Nu ar fi trebuit să am atât de multă nevoie de tine!
Nu ar fi trebuit să îți cer atâtea!

Andy a clătinat din cap, apoi a început să se holbeze din nou la farfurie.

— Draga mea...

Andy a continuat să clatine din cap pentru că alternativa era să vorbească și, dacă vorbea, ar fi trebuit să spună adevărul.

Mama nu o rugase să facă nimic.

Cu trei ani în urmă, Andy se îndrepta spre rahatul ei de apartament, confort redus, situat în East Side, unde va la etajul al patrulea, înspăimântată la gândul de a petrece o altă noapte în chichineța cu un singur dormitor pe care o împărțea cu alte trei fete, niciuna pe care să o îndrăgească în mod deosebit, toate fiind mai tinere, mai frumoase și mai realizate, când o sunase Laura.

„Cancer de sân”, spusese mama, fără să șoptească și nici să o menajeze în vreun fel anume, ci spunând lucrurile pe șleau, cu obișnuitul ei calm. „Gradul trei. Chirurgical va îndepărta tumora, apoi va face biopsia ganglionilor limfatici pentru a evalua...”

Laura continuase, adăugând și mai multe informații și detaliind ce avea să vină, cu o detașare științifică aproape, care o făcuse pe Andy să se piardă, abilitățile acesteia de procesare a limbajului evaporându-se pe moment.

Auzise cuvântul „sân” mai des decât „cancer” și se gândise instantaneu la pieptul generos al mamei sale. Înghesuit într-un costum de baie decent, dintr-o singură piesă, pe plajă. Sau ițindu-se din decolteul rochiei în stil Regency purtate la petrecerea cu tematică de epocă organizată când Andy împlinise șaisprezece ani. Sau îndesat în cupele cu push-up și balene ale sutienelor LadyComfort în timp ce stătea pe canapeaua din biroul ei și făcea exerciții de logopedie cu pacienții.

Laura Oliver nu era vreo bombă sexy, dar fusese întotdeauna ceea ce bărbații numeau o damă bine. Sau poate că femeile o catalogau așa, undeva, prin secolul trecut.

Laura nu era genul care să-și tencuiască fața cu cine știe ce farduri sau să poarte perle, dar nu ieșea niciodată din casă fără să aibă părul scurt și cenușiu bine coafat, pantalonii din in impecabil apretați, lenjeria intimă curată și elastică.

În cea mai mare parte a zilelor, Andy abia ieșea din apartament. Iar dacă o făcea, trebuia în permanență să facă drumul de două ori, după ceva ce uitase, cum ar fi telefonul sau cartela de acces de la muncă sau, o dată, chiar și adidașii, pentru că ieșise din clădire încălțată în papuci.

Ori de câte ori oamenii din New York o întrebau pe Andy cum este mama ei, acesta se gândea mereu la ceva ce spusese Laura despre propria ei mamă: „Știa tot ce mișcă sub soare”.

Andy nu-și amintea nici măcar să închidă o pungă resigilabilă.

La telefon și aflate cam la 1 300 de kilometri una de cealaltă, Laura trăsesese aer în piept, singurul semn că trecea printr-o situație dificilă.

„Andrea?”

Urechile lui Andy, în care răsunau zgomotele New Yorkului, se concentrau pe vocea mamei ei.

Cancer.

Andy încercase să mârâie, însă nu izbutise să scoată vreun sunet. Șoc. Frică. Era o spaimă descătușată, deoarece lumea încetase brusc să se învârtă și totul – eșecurile, dezamăgirile, groaza din New Yorkul în care Andy trăise în ultimii șase ani – se retrăsese ca valul unui tsunami. Lucrurile care nu ar fi trebuit niciodată descoperite ieșiseră deodată la suprafață.

Mama ei avea cancer.

Putea să fie pe moarte.

Putea să moară.

„Deci, există chimio, care, din câte se pare, va fi un proces foarte dificil”, spusese Laura. Era obișnuită să completeze tăcerile îndelungate ale lui Andy; învățase cu mult timp în urmă că dacă o lua la întrebări în legătură cu ele, existau mai multe șanse ca totul să se termine cu o cearță, decât cu o reluare civilizată a discuției. „Apoi voi lua o pastilă în fiecare zi și cu asta, basta! Rata de supraviețuire pe cinci ani este de peste șaptezeci la sută, deci nu există motive să ne facem griji, cu excepția celor legate de faptul că o să trec prin așa ceva.” O pauză pentru respirație sau poate în speranța că Andy era, în sfârșit, pregătită să vorbească. „Este ceva tratabil, draga mea. Nu vreau să îți faci griji. Stai unde ești! Nu poți face nimic.”

Se auzise un claxon de mașină. Andy ridicase privirea. Stătea în picioare, ca o statuie, în mijlocul unei treceri de pietoni. Se străduise să se miște. Telefonul îi era fierbinte la ureche. Era trecut de miezul nopții. Simțea cum broboane de sudoare i se scurgeau pe spate și îi ieșeau din axile ca și cum ar fi fost unt topit. Auzea râsetele din studio ale unui sitcom, clinchet de sticle și un țipăt anonim, dar pătrunzător, de ajutor, sunete cu care învățase să se sincronizeze din prima lună de viață în acest oraș.

Prea multă tăcere la celălalt capăt al firului. În cele din urmă, mama ei îndrăznise:

„Andrea?”

Andy deschisese gura, fără să se gândească vreo clipă ce cuvinte ar trebui să iasă.

„Draga mea?” insistase mama ei, încă răbdătoare și tot incredibil de *drăguță*, în felul acela în care era față de toți cei pe care îi cunoștea. „Scumpo, aud zgomotele străzii, altfel aș crede că am pierdut conexiunea.” Se oprise din nou câteva clipe. „Andrea, chiar am nevoie să capăt de la tine o reacție legată de ceea ce îți spun. Este important.”

Andy încă avea gura căscată. Mirosul de canalizare, care era permanent în cartierul ei, i se lipise de nări ca niște spaghete prea fierte pe un dulap de bucătărie. Un alt claxon de mașină răsunase pe stradă. O altă femeie strigase după ajutor. O altă broboană de sudoare coborâse pe spinarea lui Andy, oprindu-se în elasticul lenjeriei intime. Își dăduse seama că era rupt acolo unde își vârase degetul mare când se dezbrăcase.

Andy tot nu-și amintea cum de reușise să silească frânturi din ea să iasă din starea de amorțeală. Totuși, ceva îi era limpede: cuvintele pe care i le spusese într-un târziu mamei ei fuseseră: „Vin acasă”.

Nu fuseseră multe de pus la punct pentru cei șase ani pe care îi petrecuse în oraș. Își dăduse demisia printr-un mesaj de la cele trei locuri de muncă cu jumătate de normă. Abonamentul la metrou fusese oferit unei femei fără adăpost care îi mulțumise, apoi îi strigase că e o târfa nenorocită.

În valiza lui Andy intraseră numai lucrurile absolut necesare: tricouri preferate, blugi rupți, mai multe cărți care supraviețuiseră nu doar călătoriei din Belle Isle, ci și la cinci mutări din apartamente din ce în ce mai mizerabile. Acasă, Andy nu urma să aibă nevoie de mănuși sau de haina ei pufoasă de iarnă ori de apărătorile pentru urechi. Nu se obosise să-și spele lenjeria de pat sau să o scoată de pe canapeaua Chesterfield, care era patul ei. Plecase spre aeroportul La Guardia în zori, la mai puțin de șase ore de la apelul telefonic primit de la mama ei. Într-o clipită, de viața lui Andy la New York se alesese praful. Singurul lucru care le rămânea de la ea celor trei colege de apartament mai tinere și mai împlinite era sandviciul cu pește pe jumătate mâncat și lăsat de Andy în frigider, și partea ei din chiria pe următoarea lună.

Asta se întâmplase în urmă cu trei ani, aproape jumătate din cei petrecuți la oraș. Andy nu voia, dar, în momentele grele, le contacta pe Facebook pe fostele sale colocatare. Ele erau etalonul ei. Toiagul în care să se sprijine. Una ajunsese într-o oarecare poziție de management la un blog de modă. Cealaltă își începuse propria firmă de design de adidași la comandă. A treia murise în urma unei supradoze de cocaină pe iahtul unui bogătan și, cu toate acestea, în unele nopți când Andy răspundea la apeluri, iar persoana de la capătul celălalt era un puști de doisprezece ani care credea că este amuzant să sune la 911 și să pretindă că fusese molestată, nu se putea abține să nu se gândească că rămăsese cel mai puțin realizată dintre toate.

Un iaht, pentru numele lui Dumnezeu!

Un iaht.

— Scumpo? a insistat mama și a răpăit cu degetele pe masă, sperând să îi atragă astfel atenția.

Agitația de la ora prânzului se mai domolise. Un bărbat așezat chiar în fața ei i-a aruncat o privire furioasă pe deasupra ziarului.

— Unde ești?

Andy a întins din nou brațele în lături, cuprinzând parcă restaurantul, dar gestul a părut forțat. Știa exact unde e: la mai puțin de opt kilometri de locul unde începuse totul.

Andy plecase la New York crezând că va găsi o modalitate de a străluci, dar ajunsese să emită lumina pe care o dă o veche lanternă de urgență descoperită într-un sertar din bucătărie. Nu dorise să devină actriță sau model, sau oricare dintre clișeele obișnuite. Visul ei nu fusese niciodată să ajungă vedetă. Tânjise să lucreze în preajma starurilor: să fie asistenta personală, aducătoarea de cafea, responsabilă cu recuzita, pictorul de decoruri, managerul social media, unul dintre angajații care făceau posibilă viața vedetei.

Voia să se scalde în strălucirea altora. Să se afle în mijlocul lucrurilor. Să cunoască oameni. Să aibă relații.

Profesorul ei de la Savannah College of Art and Design părea să fie o relație bună. Îl năucise cu pasiune ei pentru artă sau, cel puțin, așa susținea el. Faptul că erau în pat când el îi spusese asta contase pentru Andy doar după. Când întrerupsese relația, bărbatul luase ca pe o amenințare pălăvrăgeala ei despre dorința de a se concentra asupra carierei. Înainte ca Andy să își dea seama ce se întâmplă, înainte să-i poată explica profesorului că nu încerca să-l influențeze printr-un comportament neadecvat în ceea ce privea avansarea în domeniul profesional, acesta trăsese deja niște sfori pentru a-i oferi un loc de muncă pe post de asistentă a asistentului scenografului într-un spectacol off-Broadway¹.

Off-Broadway!

Chiar vizavi de Broadway!

Andy era la doar două semestre distanță de obținerea diplomei în arte teatrale tehnice. Își umpluse valiza și abia îi făcuse cu mâna peste umăr în timp ce se îndrepta spre aeroport.

Două luni mai târziu, spectacolul fusese anulat din pricina cronicilor îngrozitoare.

Toți membrii echipei își găsiseră rapid alte locuri de muncă sau se alăturaseră altor spectacole, mai puțin Andy, care începuse să guste cu adevărat din ce înseamnă viața la New York. Era chelneriță, plimba câini, făcea pe pictorița, pe operatorul telefonic de credite, era și curier, stătea cu ochii pe fax, făcea sandviciuri, alimenta xeroxul cu

---

¹ Termenul desemnează instituțiile culturale din așa-numitul district newyorkez al teatrelor care pot găzdui între 100 și 499 de spectatori (n. tr.).

hârtie, fără a fi afiliată la vreun sindicat ne-sindicalizat și, în cele din urmă, devenise ticăloasa care lăsase în frigider un sandvici cu pește pe jumătate mâncat, iar pe blatul de bucătărie, chiria pe o lună, și fugise spre Găoză, Georgia, sau cum naiba se chema orașelul ei natal.

Într-adevăr, tot ceea ce Andy adusese cu ea acasă era o fărâmă de demnitate, iar acum avea să o risipească și pe asta pe fundul maică-sii.

Andy și-a ridicat ochii de la ouă.

— Mamă!

A trebuit să-și dreagă un pic glasul înainte ca mărturisirea să îi iasă în sfârșit pe gură.

— Te iubesc pentru că ai spus asta, dar nu este vina ta! Ai dreptate când zici că am vrut să vin să vin acasă să te văd, dar am rămas din alte motive.

La auzul acestor vorbe, Laura s-a încruntat.

— Ce alte motive? Iubeai New Yorkul!

Ura New Yorkul.

— Te descurcai atât de bine acolo!

Se îneca acolo.

— Băiatul cu care aveai o relație era atât de îndrăgostit de tine!

Și de oricare alt vagin din clădirea în care locuia.

— Aveai atât de mulți prieteni!

Nu mai auzise de niciunul dintre ei de când plecase.

— Bine!

Laura a oftat. Lista încurajărilor fusese scurtă, dacă nu chiar iscoditoare. Ca de obicei, o citise pe Andy ca pe o carte deschisă.

— Iubito, ai vrut mereu să fii cineva. Cineva special. Adică în sensul de cineva cu un dar, un talent neobișnuit. Bineînțeles că ești specială pentru mine și pentru tata.

Andy s-a căznit din răspuțeri să nu își dea ochii peste cap.

— Mulțumesc!

— *Ești* talentată. Ești isteată. Ești mai mult decât isteată. Ești *inteligentă*.

Andy a început să își șteargă fața cu gesturi de jos în sus, de parcă așa ar fi putut să se șteargă și pe sine din această conversație. Știa că este talentată și inteligentă. Problema era că, la New York, și ceilalți erau talentați și inteligenți. Chiar și tipul care lucra la tejghea la bodegă era mai amuzant, mai rapid și mai inteligent decât ea.

— Nu e nimic în neregulă să fii un om obișnuit! a insistat Laura. Oamenii obișnuiți au vieți pline de sens. Uită-te la mine! Nu este un păcat să te distrezi.

— Am treizeci și unu de ani, a venit replica lui Andy. Nu am avut parte nici măcar de o amărâtă de întâlnire pe bune în ultimii trei ani, am șaiszeci și trei de mii de dolari datorii la bancă pentru o specializare pe care nu am dus-o la bun sfârșit și locuiesc într-un apartament cu o singură cameră deasupra garajului mamei mele.

Aerul se strecura cu greu prin nările lui Andy în timp ce aceasta încerca să respire. Trecerea în revistă a lungii liste îi lăsase parcă o greutate îngrozitoare în piept.

— Întrebarea care se pune nu este ce altceva mai pot face, ci ce altceva mai am de gând să distrug.

— Nu distrugi nimic.

— Mamă...

— Ai picat în plasa obiceiului de a avea moralul la pământ. Te poți obișnui cu orice, mai ales cu lucrurile rele. Dar singura direcție acum este în sus. Nu poți cădea de pe podea.

— Ai auzit vreodată de subsoluri?